

Arrest

nr. 268 933 van 24 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. MWEZE SIFA
Eugène Plaskysquare 92 bus 6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 januari 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 april 2021, in functie van haar in België verblijvende Italiaanse schoon-zoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 oktober 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.04.2021 werd ingediend door:

Naam: [M.C.] Voorna(a)m(en): [N.A.] Nationaliteit: Brazilië
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Italiaanse schoonzoon, de genaamde [A.W.G.] [...], in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

** Getuigschrift van het Algemeen Kadaster van de Braziliaanse autoriteiten dd 12.05.2021, waaruit blijkt dat betrokkene niet voorkomt in de boeken van het Kadaster en er geen onroerend goed is gevonden op haar naam in het arrondissement van Cuiaba. Dit getuigschrift werd opgemaakt toen betrokkene reeds in België verbleef, het is dan ook niet relevant en volstrekt logisch dat er op dat moment geen gegevens beschikbaar zijn op haar naam. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*

** Verklaring van het gemeentehuis van Cuiaba dd 04.05.20[21] waaruit blijkt dat na onderzoek in de gemeentelijke, staats- en federale databank dat betrokkene geen enkele bijstandsuitkering, inkomen en salaris heeft genoten en zij niet over financiële middelen beschikt en uitsluitend afhankelijk is van haar dochter, de genaamde [A.C.B.] [...]. Aanvullende concrete bewijzen van de afhankelijkheidsrelatie tussen dochter en betrokkene werden in dat verband niet voorgelegd.*

** Verklaring op eer door de dochter van betrokkene dd 21.07.2021 waaruit moet blijken dat zij haar moeder financieel ondersteunde. Dit gaat dus om een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan dan ook niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Het kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen of de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie.*

** Aanslagbiljet op naam van de referentiepersoon aanslagjaar 2020 inkomsten 2019. Loonfiches op naam van de referentiepersoon als zelfstandige [...] en loonfiches van de dochter van betrokkene en bewijzen van uitkeringen zwangerschapsverlof dochter*

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat dit niet afdoende werd aangetoond. Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en/of materieel ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst, dat het dientengevolge niet duidelijk is of betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 23.04.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Volledig ten onrechte heeft de Staatssecretaris voor Migratie geoordeeld dat verzoekster geen afdoende bewijs heeft aangetoond 'ten laste' te zijn geweest van de referentiepersoon [A.W.G.] en niet financieel/materieel ten laste van hem te zijn geweest in haar land van herkomst Brazilië. Artikel 40bis §2, eerste lid, 4° bepaalt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: "de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

De Staatssecretaris betwist de verwantschapsband van verzoekster met de re[f]e[r]entiepersoon [A.W.G.] niet:

Immers, verzoekster bewijs[t] meer dan voldoende haar statuut van familielid van de burger van de Unie aan de hand van haar eigen geboorteakte (stuk 9), de geboorteakte en de huwelijksakte van haar dochter [A.C.B.] (stukken 8 en 10), waaruit haar verwantschapsband blijkt, niet enkel ten aanzien van haar dochter [A.C.B.], maar ook ten aanzien van haar schoonzoon de heer [A.W.G.]. Aldus staat de bloedverwantschapsband van verzoekster met haar dochter en de aanverwantschapsband met haar schoonzoon vast. Verzoekster stelt vast dat de Staatssecretaris de Braziliaanse geboorteaktes en huwelijksakte die verzoekster voorlegt om haar verwantschapsband met haar Italiaanse schoonzoon te staven erkent. Het betreft immer authentieke aktes van de soevereine Federale Republiek Brazilië, waarvan de inhoud niet betwist en niet betwistbaar zijn.

De Staatssecretaris kan evenmin betwisten dat verzoekster ten laste is van de heer [A.W.] en mevrouw [A.C.B.] en zich bij hen heeft gevoe[g]d:

Uit het attest samenstelling van het gezin dd 3.11.2021 van de gemeente Asse blijkt zeer duidelijk dat verzoe[k]ster op hetzelfde adres te Asse ingeschreven is en deel uitmaakt van het gezin van de heer [A.W.G.] als 'schoonmoeder'(zie stuk 5). Het attest samenstelling gezin van [A.W.G.] is een bijkomend bewijs van het verwantschapsband van verzoekster.

De Staatssecretaris betwist volledig ten onrechte dat verzoekster volledig materieel/financieel is/was sedert Brazilië en dus ten laste is/was van haar schoonzoon [A.W.G.] reeds toen ze woonachtig was in

Brazilië. In tegenstelling tot wat de Staatssec[r]etaris poneert, heeft verzoekster weldegelijk actief aangetoond dat ze steeds ten laste te zijn geweest van haar schoonzoon en dochter en dat reeds in Brazilië.

Ten eerste heeft verzoekster het getuigschrift van het Algemeen Kadaster van de Braziliaanse autoriteiten dd 12.05.2021 voorgelegd (stuk 11). Daarin staat duidelijk vermeld dat verzoekster er onbekend is en dat zij geen onroerende goederen in Brazilië bezit. Verzoekster benadrukt dat de vermeldingen in het getuigschrift van het Algeme[en] Kadaster van Brazilië een authentieke karakter hebben die zich opdringen aan eenieder, tenzij het bewijs geleverd wordt de akte van valsheid wordt beticht. Bovendien gaat het om een document van een onafhankelijke soevereine Braziliaanse overheid die geëerbiedigd dient te worden door andere staten.

Verzoekster stelt vast dat de Staatssecretaris het authentiek karakter van het voorgelegde Getuigschrift van Algemeen Kadaster van de Braziliaanse overheid niet betwist, noch als vals heeft beticht. Het is dan ook bijgevolg niet ernstig van de Staatssecretaris om op grond van een authentiek document de soevereine Braziliaanse overheid zonder meer te poneren dat 'Het niet kan aanvaard worden als een afdoende bewijs van onvermogen', louter en alleen omdat het document zou zijn opgemaakt op 12.05.2021, nadat verzoekster reeds in België was. De Staatssecretaris motiveert niet in concreto hoe en waarom verzoekster het getuigschrift van kadaster niet kon aanvragen vanuit België en waarom het niet relevant en logisch zou zijn dat er geen gegevens beschikbaar zou zijn in dat register. De Staatssecretaris is immer[s] onbevoegd om zich uit te spreken over de inhoud van authentieke documenten van buitenlandse autoriteiten, in casu deze van het Braziliaanse kadaster. Het staat immers vast dat de Braziliaanse Kadastrale autoriteit tot op 12.05.2021, geen onroerende goederen heeft in de kadastrale registers in Brazilië op naam van verzoekster. De Staatsecretaris kan onmogelijk het tegendeel bewijzen.

Aldus vormt het getuigschrift van Algemeen Kadaster van de Braziliaanse autoriteit één van de onaan-tastbare bewijzen van onvermogen van verzoekster.

Ten tweede heeft verzoekster de verklaring van het gemeentehuis van Cuiaba dd 04.05.2021 voorgelegd als onaantastbare bewijs van haar onvermogen. Uit deze verklaring blijkt dat de gemeente Cuiaba op 04.05.2021, na een grondige en onafhankelijk onderzoek in alle mogelijke databanken in Brazilië, heeft vastgesteld dat verzoekster geen enkele bijstandsuitkering, inkomen en salaris heeft genoten en bijgevolg volledig financieel afhankelijk was van haar dochter [A.C.B.] (stuk 12).

Verzoekster stelt bovendien vast dat de Staatssecretaris de verklaringen van de gemeen[...]-te Cuiaba niet betwist en ook niet in twijfel trekt. Ook weer hier gaat het om de verklaring van een orgaan van de Braziliaanse overheid die geenszins in twijfel kan worden getrokken. Het feit dat de gemeente Cuiaba heeft verklaard dat verzoekster volledig financieel afhankelijk was van haar dochter, behoeft geen verdere uitleg en kan als authe[n]tiek worden beschouwd.

De Staatssecretaris meent dat verzoekster geen 'aanvullende concrete bewijzen van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar dochter heeft voorgelegd', maar laat na te preciseren om welke concrete bewijzen het gaat. Immers, zelfs in de hypothese dat verzoekster andere en bijkomende bewijzen van afhankelijkheid zou hebben voorgelegd, dan zou dat enkel de verklaring van de gemeente Cuiaba versterken dat verzoekster volledig financieel afhankelijk is van haar dochter! Dat het verweer van de Staatssecretaris op dit punt eveneens faalt.

Ten derde, in tegenstelling tot het beweerde door de Staatssecretaris, heeft verzoekster weldegelijk concrete aanvullende bewijzen voorgelegd. Niet enkel heeft verzoekster zelf een verklaring afgelegd dat ze volledig financieel afhankelijk is van haar dochter, maar ook verwijst ze naar de verklaring op eer van haar dochter dienaangaande (stuk 13), meer alle inkomstenbewijzen van haar dochter en de referentiepersoon (zie stuk 14). Tenslotte blijkt ook uit het getuigschrift samenstelling van het gezin dat verzoekster deel uitmaakt van de familie van de heer [A.W.G.] en er gedomicilieerd is (zie stuk 3), waaruit ook kan worden afgeleid dat verzoek[...]-ster geen enkel inkomen in België geniet en bijgevolg volledig afhankelijk is van de heer [A.W.G.] en haar dochter [A.C.B.]

Aldus, op grond van het bloedverwantschap van verzoekster met haar dochter [A.C.B.] (stuk 8), die gehuwd is met de heer [A.W.G.], haar schoonzoon (stuk 10) op grond waarvan de gezinshereniging werd ingediend, geniet verzoekster het statuut van familielid van de burger van de Unie [...] (artikel 40bis

Vreemdelingenwet), en bijgevolg verleent artikel 40bis verzoeker een recht op binnenkomst, verblijf en vestiging.”

3.1.2. De Raad merkt op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet dat de bloedverwanten in opgaande lijn van een burger van de Unie alsmede die van de echtgenoot, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden.

Wat betreft het begrip “*ten laste*” kan worden verwezen naar de interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) aan dit begrip heeft gegeven. Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat “*uit het geheel van de beschikbare gegevens niet [blijkt] dat er reeds in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen [verzoekster] en de referentiepersoon.*”

Verzoeksters toelichting dat zij haar aanverwantschapsband met haar Italiaanse schoonzoon heeft aangetoond is in casu niet relevant, aangezien hieruit niet kan worden afgeleid dat verweerder onterecht oordeelde dat niet blijkt dat zij reeds in haar land van herkomst van dit familielid afhankelijk was.

Verzoekster geeft daarnaast aan niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder bepaalde van de door haar aangebrachte bewijsstukken heeft beoordeeld.

Inzake het aangebrachte getuigschrift dat op 12 mei 2021 werd afgeleverd door het Braziliaanse kadaster betoogt verzoekster dat het een authentieke akte betreft en dit stuk als bewijs moet worden aanvaard tenzij het van valsheid wordt beticht. Zij gaat hiermee voorbij aan het feit dat verweerder nergens heeft gesteld dat het geen rechtsgeldig bewijsstuk zou zijn, doch enkel heeft gemotiveerd dat dit stuk niet toelaat oordelen dat zij voor haar komst naar België geen onroerende goederen had en dit document dus niet nuttig is om aan te tonen dat zij op dat ogenblik onvermogen was. Verweerder heeft verder gesteld dat indien niet kan worden vastgesteld dat verzoekster onvermogen was er ook niet kan worden besloten dat zij financieel afhankelijk was van haar Italiaanse schoonzoon. De Raad onderstreept dat het gegeven dat de authenticiteit van een bepaald document niet wordt betwist, niet tot gevolg heeft dat automatisch moet worden aanvaard dat de inhoud ervan het bewijs levert van het vervuld zijn van een bepaalde wettelijke voorwaarde, in casu de afhankelijkheid van verzoekster van de referentiepersoon, die voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst moet bestaan.

Wat betreft het attest dat op 4 mei 2021 door een gemeentelijk ambtenaar te Cuiaba werd afgeleverd en waarin, onder meer, wordt gesteld dat verzoekster uitsluitend afhankelijk is van haar dochter heeft verweerder gemotiveerd dat aanvullende “*concrete bewijzen*” waaruit blijkt dat verzoekster afhankelijk is van haar dochter ontbreken. Er blijkt dus duidelijk waarom verweerder het voorgelegde attest niet als een stuk met voldoende bewijswaarde aanvaardt. Het is ook niet kennelijk onredelijk om een verklaring van een ambtenaar waarin deze, zonder te duiden op welke basis hij deze verklaring meent te kunnen doen, aangeeft dat verzoekster alleen van haar dochter ten laste is op zich niet als een voldoende bewijskrachtig stuk te aanvaarden. Er kan weliswaar worden aangenomen dat deze ambtenaar op basis van een onderzoek van gemeentelijke, staats- en federale databanken kan bevestigen dat verzoekster geen bijstandsuitkering en geen salaris heeft genoten, maar dit impliceert niet dat deze ambtenaar, op grond hiervan, ook weet waar verzoeksters financiële middelen dan wel vandaan komen en dat hij dit ook heeft geverifieerd. Verweerder vermag te oordelen dat deze verificatie aan de hand van concrete bewijzen nodig is.

Verzoekster geeft voorts aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat zij geen bijkomende concrete bewijzen aanbracht die zouden aantonen dat zij ten laste is van haar dochter. Zij verwijst in dit verband naar het feit dat zij zelf in een document verklaarde afhankelijk te zijn van haar dochter, dat haar dochter dit bevestigde in een verklaring en dat zij stukken inzake het inkomen van haar dochter en haar schoonzoon neerlegde. Verweerder heeft echter met de verklaring die door verzoeksters dochter

werd neergeschreven rekening gehouden en overwogen dat hij geen bewijswaarde kan toekennen aan verklaringen die een gesolliciteerd karakter hebben en waarvan de feitelijkheid en de waarachtigheid niet kunnen worden nagegaan. Deze argumentatie is niet kennelijk onredelijk. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens niet dat verzoekster een eigen verklaring als bewijsstuk zou hebben neergelegd. Door te benadrukken dat haar dochter en schoonzoon een inkomen hebben en dat dit werd aangetoond toont verzoekster ook niet aan dat enig afdoende concreet bewijs waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij onvermogen of ten laste was werd aangebracht.

Verzoeksters betoog dat zij in België bij haar dochter inwoont en dat hieruit kan worden afgeleid dat zij geen inkomen heeft in België doet geen afbreuk aan het voorgaande en laat, zoals verweerder heeft gemotiveerd, niet toe te concluderen dat zij in haar land van herkomst ten laste was van de persoon die zij in België wil vervoegen.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat verweerder artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Haar betoog luidt als volgt:

“Artikel 43 Vreemdelingenwet stelt onomwonden dat een verwijderingsmaatregel of een weigering van een verblijfstitel in casu enkel kan steunen op redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Welnu, verzoekster is nooit met politie of gerecht in aanmerking gekomen en heeft dus nooit de Belgische openbare orde en veiligheid geschonden.

Aldus schendt de bestreden beslissing manifest artikel 43 van de vreemdelingenwet.”

3.2.2. Zoals verzoekster terecht aanvoert bepaalt artikel 43 van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden kan weigeren, wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; of om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat de bloedverwanten in opgaande lijn enkel als *“familielid van de burger van de Unie”*, in de zin van deze wet, kunnen worden beschouwd indien zij de Unieburger begeleiden of vervoegen en zij te zijnen laste zijn.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste van de referentiepersoon te zijn, zodat zij niet kan worden beschouwd als een familielid van een Unieburger in de zin van de Vreemdelingenwet. In casu kan niet worden gesteld dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet – een bepaling die niet werd toegepast en die ook niet toepasselijk is – werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet het middel uiteen als volgt:

“Op grond van artikel 8 EVRM geniet verzoekster recht op de eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven. Verzoekster is moeder van mevrouw [A.C.B.], schoonmoeder van de heer [A.W.G.] en grootmoeder van hun 4 kinderen (zie stuk 5). Verzoekster vervult een cruciale rol binnen de familie en

helpt mee met de opvoeding van de 4 kleinkinderen. Ze maakt onlosmakelijk deel uit van deze hechte familie.

Door verzoekster het recht op verblijf te weigeren, hoewel zij daartoe recht op heeft als familielid van een burger van de Europese Unie, maakt de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid een ongerechtvaardigde inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoekster, die bovendien niet nodig is in de democratische samenleving ter vrijwaring van de rechtsgoeden bepaald in artikel 8 van het EVRM:

"De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou de vreemdeling ertoe verplichten om het grondgebied te verlaten en zou zijn gezinsleven verstoren, wat een risico op een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel inhoudt" (R.v.st. nr. 44.670. 22 oktober 1993, Arr. R.v.St. 1993, Z.p., noot BAMPS, C.)

(...)

"Art. 8 E.V.R.M. dat een ieder recht op eerbiediging van zijn privé-, gezinsleven en briefwisseling waarborgt is van openbare orde en van directe toepassing in het intern Belgisch recht.

De uitzettings- of uitwijzingsbeslissing van een vreemdeling moet door de overheid gemotiveerd worden in die zin dat er een overweging gebeurt van de evenredigheid tussen motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling." (R.v.St. nr. 26;932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; T.B.P. 1987 (verkort), 638)

De bestreden beslissing schendt eveneens op manifeste wijze de bepaling van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens."

3.3.2. Allereerst merkt de Raad op dat verzoekster, om zich te kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van haar gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet aantonen dat zij enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Het is niet betwist dat verzoekster vierenvijftig jaar oud is en dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat een dergelijke afhankelijkheidsband tussen verzoekster enerzijds, en haar dochter en schoonzoon anderzijds, niet aannemelijk wordt gemaakt. Derhalve is niet aangetoond dat verzoekster in België een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven leidt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoekster. Zodoende kan niet worden besloten dat, zelfs wanneer het bestaan van een gezinsleven in België zou moeten worden aangenomen, deze beslissing een inmenging vormt in verzoeksters gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verder moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er kan ook niet worden voorbijgegaan aan het feit dat verzoekster voor haar komst naar België ook gescheiden leefde van haar dochter en schoonzoon.

Verzoekster maakt tevens niet aannemelijk dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen wordt geschaad.

In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Gelet op het voorgaande kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij stelt het volgende:

“Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen bepalen dat bestuurshandelingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd te noemen is doordat het enkel de voorwaarde heeft onderzocht of verzoekster “ten laste” was van de referentiepersoon en of er sprake was van afhankelijkheidsband reeds vanuit Brazilië. Zoals reeds supra uiteengezet, meent verzoekster dat er een gebrek is in de motivering van de Staatssecretaris omdat hij op flagrante wijze nalaat concreet aan te tonen in welke mate precies de stukken die verzoekster voorlegt over haar onvermogen/afhankelijkheid niet afdoende zouden aantonen dat zij reeds van uit Brazilië volledig ten laste en financieel afhankelijk was van de referentiepersoon A.W.G. en haar dochter. Het volstaat echter niet om enkel naar de wet te verwijzen en te poneren dat de wet voorschrijft dat indien minstens één voorwaarde van gezins-hereniging niet vervul[d] zou zijn, de aanvraag geweigerd wordt. Motiveringen van bestuurshandelingen dienen steeds individueel en in concreto te gebeuren, wat hier niet het geval is.

Dat de bestreden beslissing aldus niet voldoet aan de substantiële, formele vereiste van motivering. Dat bijgevolg de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de wet op de formele motivering van bestuurshandelingen miskent.”

3.4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat verzoekster correct aangeeft dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, gemotiveerd dat verzoeksters verblijfsaanvraag wordt afgewezen omdat uit de door haar aangebrachte stukken niet blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en haar Italiaanse schoonzoon. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekster meent onterecht dat deze motivering niet individueel en concreet is. Het feit dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing toont enkel aan dat zij de motieven kent en de doelstelling van de verplichting tot formele motivering werd bereikt. Gelet op de bespreking van het eerste middel kan niet worden aangenomen dat niet zou blijken om welke reden de voorgelegde bewijsstukken niet volstaan om aan te tonen dat de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden zijn vervuld. Tevens moet erop worden gewezen dat een bestuur er niet toe is gehouden om de motieven van zijn motieven te vermelden. De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (RvS 13 december 2006, nr. 165.918).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.4.2.2. In artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 is vastgelegd wat wordt bedoeld met “bestuurs-handeling”, “bestuur” en “bestuurde” in het raam van deze wet en uit het betoog van verzoekster kan niet worden afgeleid dat deze bepaling werd geschonden.

3.4.2.3. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet geldt. Voormelde bepaling is in voorliggende zaak niet van toepassing en werd ook niet toegepast. Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt derhalve niet.

3.5.1. Verzoekster voert in een vijfde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Tenslotte meent verzoekster dat de Staatssecretaris via haar gemachtigde, de gemeenste Asse, onzorgvuldig gehandeld heeft door verzoekster niet te hebben geïnformeerd over het feit dat ze mogelijk ‘Aanvullende concrete bewijzen van afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar dochter’ had moeten verschaffen in haar procedure. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid stoelt op correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A.MAST J. DUJARDIN ‘Overzicht van het Belgisch Administratief recht’ p 49.

Op 23.04.2021, zoals blijkt uit de bijlage 19ter (stuk 3) en zonder te preciseren dat er mogelijk ‘Aanvullende concrete bewijzen van afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar dochter’ zouden nodig zijn, terwijl de gemeente Asse enkel gewag maakt van ‘Bewijs van ten laste zijn’, zonder enige precisering ter zake.

De Staatssecretaris, via de gemeente Asse heeft ongetwijfeld door verzoekster verkeerd in te lichten over de procedure gezinshereniging, onzorgvuldig gehandeld.

De Staatssecretaris, via de gemeente Asse, heeft tekort geschoten in haar informatieplicht als administratieve overheid door verzoekster verkeerd te informeren in verband met de te leveren ‘bewijs van ten laste zijn’ in het kader van de procedure gezinshereniging en door zich ook niet te laten informeren door specialisten ter zake om zodoende tot een correcte beslissing te kunnen nemen in het dossier van verzoekster.”

3.5.2. Er moet worden benadrukt dat van een vreemdeling die voorhoudt dat hij een recht op verblijf geniet mag worden verwacht dat hij weet aan welke voorwaarden hij dient te voldoen om dit recht te zien erkend en dat hij de vereiste stukken overmaakt om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken te onderbouwen. Het feit dat verzoekster schijnbaar naliet om zich voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag voldoende te informeren of dat zij onvoldoende bewijskrachtige stukken aanbracht laat slechts toe te besluiten dat zij zelf onzorgvuldig optrad.

Nergens blijkt dat verweerder enig door verzoekster aangebracht stuk onterecht buiten beschouwing liet of dat hij het nemen van de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid. Enige onzorgvuldigheid in hoofde van verweerder kan niet worden vastgesteld.

Verzoeksters uiteenzetting dat de administratieve diensten van de gemeente Asse zijn tekortgeschoten in hun informatieplicht is niet meer dan een bewering en laat hoe dan ook niet toe te oordelen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel miskende. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarenboven dat aan verzoekster op 23 april 2021 (cf. bijlage 19ter) duidelijk werd meegedeeld dat zij onder meer nog het “bewijs van ten laste zijn” moest aanbrengen. Zij werd dus wel degelijk geïnformeerd. De Raad merkt hierbij nog op dat een bestuur niet in elk individueel geval op voorhand kan aangeven welke precieze bewijsstukken kunnen worden aangebracht. Het bestuur kent de individuele situatie van de aanvrager immers niet en kan derhalve slechts op algemene wijze duiden welke bewijsstukken een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient moet overmaken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK